

červenec- srpen 7-8/2002

Milí přátelé,

Prázdninové vydání ZVONU k vám přichází uprostřed letních horkých dnů. Mnozí z vás plánujete dovolené nebo připravujete výlety pro vaše děti nebo pravnoučata. Moje krásná letošní dovolená žije už jenom ve vzpomínkách. Krátké postřehy z ní si můžete přečíst v tomto čísle.

Začátkem měsíce srpna, přesněji 6. srpna, slavíme v církvi svátek Proměnění Páně. V ten den vzpomínáme na událost, kdy Ježíš vzal s sebou apoštoly Petra, Jakuba a Jana na horu a tam se před nimi proměnil: vzal na sebe podobu nebeskou a rozmlouval s Eliášem a Mojžíšem. Apoštolové byli překvapeni a chtěli tam s Ježíšem zůstat. Ale ještě nenastal čas být s Ježíšem oslaveným. Museli se vrátit dolů a prožít jako Ježíšovi následovníci jeho i svou mučednickou smrt.

Drazí, snad i my si často přejeme, aby se v tomto světě promítalo to, co v ideální podobě slyšíme v kostele a čteme v Písmě. Bohužel, nebo bohudík, tomu tak není. Musíme každý den zápasit s realitou tohoto světa. Ježíše oslaveného, proměněného vidíme očima víry při každé mši svaté, a on nám říká: „Vyjdi ven z kostela, běž do ulic, vrať se do práce a řekni lidem jak velice je miluji a co všechno mám pro ně připraveno.“

Příjemnou četbu přeje P. Antonín

Slavíme v měsíci srpnu

1. srpna – sv. Alfonsa Marie z Liguori, biskupa a učitele církve

Narodil se 27. září 1696 v Marianelle u Neapole. Pocházel z jedné z nejstarších neapolských šlechtických rodin de' Liguori. Měl velké a všestranné nadání i vlohy pro básnictví, hudbu a malířství. V 16. letech dosáhl doktorátu občanského i kanonického práva a stal se vyhledávaným advokátem. Ve 27 letech se dopustil omylu, který se pro něj stal podnětem k přemýšlení o nedostatečnosti lidské spravedlnosti. Po vysvěcení na kněze (1726) začal působit mezi nejnižšími lidovými vrstvami v Neapoli a v okolí. Setkal se s jejich neuvěřitelnou nevědomostí a zanedbalostí, a to ho roku 1732 přivedlo k rozhodnutí založit pro práci mezi nimi kongregaci Nejsvětějšího Vykupitele (redemptoristů). Mnoho času strávil na kazatelně a ve zpovědnici. Jeho asketické a mravoučné spisy vznikaly z praktické potřeby ukazovat, jak správně křesťansky žít. Jako biskup v S. Agata dei Goti se staral především o zdokonalení kněží a o lidové misie. Když vyčerpán prací téměř oslepl a ohluchl a trpěl těžkým revmatismem, strávil posledních 12 let života v klášteře v Nocera dei Pagani, kde také 1. srpna 1787 zemřel. V roce 1839 byl prohlášen za svatého.

4. srpna – sv. Jana Marie Vianneye, kněze

Narodil se 8. května 1786 v obci Dardilly u Lyonu. Vyrůstal v době francouzské revoluce, s náboženskými pravdami se mohl seznamovat pouze v rodině nebo neveřejným způsobem. Číst a psát se začal učit až v 17 letech. Pod vedením faráře z blízké farnosti Ecully se připravoval na kněžství a po vysvěcení v grenobelském semináři (1815) u něho začal působit jako kaplan. V roce 1818 mu byla svěřena zanedbaná venkovská farnost v Arsu; jeho upřímná zbožnost a horlivá láska k duším ji dokázaly proměnit v ohnisko náboženského života. Nebyl teologem ani řečníkem, většinu času strávil ve zpovědnici a před svatostánkem. Ročně přicházelo za ním do Arsu až sto tisíc lidí. Toužil po řeholním životě, ale z poslušnosti zůstal ve své farnosti až do smrti 4. srpna 1859. V roce 1925 byl prohlášen za svatého.

6. srpna – Proměnění Páně

Zpávu o Proměnění Páně připomíná v liturgii evangelium druhé neděle postní a také 2. list sv. Petra. Svátek soustřeďuje pozornost na tuto událost, na Kristův majestát a na naše budoucí oslavení. Na Východě se slavil už od 5. století, na Západě porůznu od 9. století, jako všeobecně závazný byl zaveden v roce 1457 po odražení tureckých vojsk u Bělehradu. Dnešní den je pravděpodobně výročním dnem posvěcení baziliky na hoře Tábor.

10. srpna – sv. Vavřince, jahna a mučedníka

Zpráva o jeho mučení je protkána pozdějšími legendárními prvky, ale už ze 4. století je doloženo, že mu jako arcijáhnovi papeže Sixta II. Byla svěřena péče o hmotný majetek a charitativní činnost církve v Římě, a také to, že před smrtí byl mučen ohněm. Tam, kde byl 10. srpna 258 pohřben, dal Konstantin Veliký postavit baziliku. Dnešní bazilika zbudovaná ve 13. století na téže místě je jednou z pěti římských patriarchálních bazilik. Celkem mu bylo v Římě postaveno asi 34 kostelů, z nichž některé časem zanikly. Úcta k němu se brzy rozšířila po celé západní církvi.

15. srpna – Nanebevzetí Panny Marie

Když papež Pius XII. 1. listopadu 1950 prohlásil za článek víry, že po skončení života byla neposkvrněná Matka Boží vzata s tělem i duší do slávy nebeské, potvrdil tím to, co křesťané už odedávna věřili a společně oslavovali dnešního dne při bohoslužbách. V Jeruzalémě se slavil dnešní den už v 5. století, od 6. století ho slaví celý křesťanský Východ a od 7. století se začíná slavít v Římě. V pozdějších staletích se stává nejčastějším titulem mariánských kostelů.

Z katechezí svatého faráře arského o modlitbě

Člověk má krásný úkol: modlit se a milovat

Myslete na to, děti moje, že poklad křesťana není na zemi, ale v nebi. Naše myšlení má tedy směřovat tam, kde je náš poklad.

Člověk má krásný úkol a poslání: modlit se a milovat. Modlete se tedy a milujte, v tom spočívá štěstí člověka na zemi.

Modlitba není nic jiného než sjednocení s Bohem. Kdo má srdce čisté a spojené s Bohem, cítí v sobě balzám, sladkost, která ho naplňuje rozkoší; obklopuje ho podivuhodné světlo. V tomto důvěrném sjednocení jsou Bůh a duše jako dva dohromady slité kusy vosku; nelze je už rozdělit. Toto spojení Boha s jeho maličkým tvorem je něco překrásného. Je to štěstí, jež nelze pochopit.

Byli bychom si zasloužili, abychom se nesměli modlit. Ale Bůh nám ve své dobrotě dovolil, abychom s ním rozmlouvali. Naše modlitba je kadidlem, které přijímá s největším zálibením.

Děti moje, vaše srdce je sice malé, ale modlitba ho rozšiřuje a činí ho schopným milovat Boha. Modlitba nám dává předtuchu nebe, sestupuje k nám kousek ráje. Nikdy nás neponechá bez sladkostí; vylévá se do duše jako med a osladí všechno. Strasti se při dobré modlitbě rozplynou jako sníh na slunci.

Modlitba působí, že čas plyne velice rychle a tak příjemně, že ani nepozorujeme jeho trvání. Poslyšte, když jsem byl farářem v Bresse a když byli jednou skoro všichni moji kolegové nemocní, musel jsem konat dlouhé cesty, a přitom jsem se modlil k Pánu Bohu; ujišťuji vás, že se mi nikdy nezdála cesta dlouhá.

Někteří lidé se hluboce pohrouží do modlitby jako ryba do vody, protože jsou zcela oddáni Pánu Bohu. V jejich srdci není žádná přehrada. Jak mám rád takové velkodušné duše! Svatý František z Assisi a svatá Koleta viděli našeho Pána a rozmlouvali s ním, jako my spolu rozmlouváme.

My však často přijdeme do kostela a nevíme, co máme dělat nabo oč máme prosit. A přece ví každý velmi dobře, když k někomu jde, proč tam jde. Ale někteří dokonce jako by Pánu Bohu říkali: „Chci ti přednést pár slov, abychom měl od tebe pokoj...“ Často myslím na to, že když se přijdeme poklonit Pánu, dosáhli bychom všeho, oč žádáme, kdybychom ho o to prosili opravdu s živou vírou a čistým srdcem.

Rady zkušeného ďábla C.S. Lewis

Tato kniha je pravděpodobně nejslavnější knihou C. S. Lewise. Je to vtipný i moudrý rozbor silných i slabých stránek povahy křesťana, jak o nich píše zkušený ďábel Zmarchrob svému mladému synovci Tasemníkovi.

Poznámka: Nepřítel = Bůh, Otec v Hlubinách = Ďábel, Pacient = člověk, kterého má Tasemník přivést do pekla

4. KAPITOLA

Můj drahý Tasemníku,

Podle Tvých naivních nápadů, kteréš mi napsal ve svém posledním dopise, vidím, že je nejvyšší čas, abych Tě důkladně poučil o tom bolestném námětu – modlitbě. A tu svou poznámku, že má rada, která se týkala jeho modliteb za matku, „byla velice nešťastná“ – tu sis mohl odpustit. Něco takového by neměl psát synovec svému strýci, ani mladý pokušitel prvnímú náměstkovi odboru. Také to prozradilo, že se snažíš zbavit zodpovědnosti, musíš se naučit za své chyby platit sám.

Úplně nejlepší by bylo, kdyby se pacient vůbec modlit nechtěl. Pokud to je dospělý člověk, který stejně jako Tvůj pacient přešel do tábora Nepřítele teprve nedávno, nejlépe toho dosáhneš, když mu připomeněš (nebo způsobíš, aby si myslel, že si pamatuje), jak své modlitby v dětství jen bezmyšlenkovitě odříkával. Pak se snaž ho přesvědčit, aby se zaměřil na něco úplně živelného,

niterného, neformálního a bez pravidel. Pro začátečníka to bude znamenat, že se bude snažit v sobě dosáhnout jakési zbožné nálady, se kterou nemá skutečné soustředění vůle a rozum nic společného. Jeden z jejich básníků (Coleridge) napsal, že se nemodlil „pohybem rtů a ohnutými koleny“, ale že pouze „připravil svého ducha k lásce“ a oddal se „pocitu prosebné modlitby“. To je přesně ten druh modlitby, který se nám hodí – navenek totiž vypadá podobně jako vnitřní modlitba, jak ji praktikují ti, kdo ve službách Nepřítele značně pokročili, a chytré a líné pacienty tak lze dost dlouho klamat. Přinejmenším je můžeš přesvědčit, že poloha jejich těla nemá na modlitbu vliv. Stále totiž zapominají, že jsou zvířata a že všechno, co dělají jejich těla, ovlivňuje jejich duše. Je legrační, že smrtelníci si nás vždycky představují, jako bychom jim do hlav něco vkládali, ale my naopak dokážeme nejvíce, když tam něco nepustíme.

Pokud tato metoda selže, zkus ho zmást alespoň takto: Kdykoli se lidé obracejí k samotnému Nepříteli, jsme poraženi – ale v tom se jim dá zabránit. Nejjednodušší je obrátit jejich zrak od Něho k nim samotným. Ať sledují svou mysl a ať se v ní snaží vyvolat silou své vůle nějaké pocity. Pokud Ho chtěli prosit o lásku k bližnímu, ať se místo toho snaží vytvářet lidumilné pocity sami k sobě, a ať si to neuvědomí. Pokud chtěli prosit o statečnost, ať se ve skutečnosti snaží mít pocit, že jsou stateční. Když říkají, že se chtějí modlit za odpuštění, ať se snaží mít pocit, že jim je odpuštěno. Nauč je posuzovat hodnotu každé modlitby podle toho, jak úspěšně v nich vyvolá žádaný pocit; nesmí je napadnout, jak často závisí úspěch nebo neúspěch na tom, zda se v tu chvíli cítí dobře nebo špatně, jsou-li odpočatí nebo unavení.

Ale Nepřítel přitom nebude zahálet. Kdykoliv se někdo modlí, hrozí nebezpečí Jeho okamžité reakce. On cynicky ignoruje důstojnost svého vysokého úřadu (a důstojnost, nás čistokrevných duchů), a ty lidské živočichy, kteří jsou na kolenou, zcela bezostyšně zahrnuje poznáním Sebe samého. Ale pokud On zmaří Tvůj první pokus a jejich zmatení, máme i rafinovanější zbraň. Lidé Ho od počátku nevnímají přímo (na rozdíl od nás, kteří se tomu naneštěstí nemůžeme vyhnout). Nikdy nepoznali ten strašný jas, tu bodavou a palčivou záři, která je základem trvalé bolesti v našem životě. Podíval-li se do pacientovy mysli během modlitby, nic takového tam nenajdeš. Pokud prozkoumáš ten předmět, kterému on věnuje pozornost, zjistíš, že je to směsice mnoha různých směšných prvků. Budou tam představy odvozené z obrazů Nepřítele z doby té nedůstojné epizody známé pod jménem Vtělení; uvidíš tam ještě neurčitější (asi dost primitivní a dětské) představy spojené s druhými dvěma Osobami. Dokonce i část jeho vlastní úcty (a průvodních tělesných pocitů) bude zhmotněna a připsána uctívanému předmětu. Znal jsem případy, že to, co pacient nazýval svým „Bohem“, bylo skutečně někde umístěno: v koutě ložnice (nahore u stropu a trochu doleva), v jeho vlastní hlavě nebo v kříži visícím na zdi. Ale ať je podstata tohoto vytvořeného předmětu jakákoli, on se vždycky musí modlit k němu – k tomu předmětu, který si utvořil on sám; ne k Osobě, která stvořila jeho. Dokonce ho můžeš pobízet, aby tento svůj výtvar opatroval a vylepšoval a aby na něj při modlitbě stále myslel. Pokud to někdy dokáže rozlišit a při modlitbě se vědomě obrátí „ne k Tobě, jak se Ti představuji já, ale k Tobě, jak ty znáš sám Sebe“, dostaneme se do zoufalé situace. Jestliže on zavrhne všechny své myšlenky a obrazy, nebo alespoň plně uzná jejich subjektivní podstatu a spolehne se na zcela skutečnou, mimozemskou a neviditelnou Přítomnost, která je s ním v tom pokoji a kterou on sám nikdy nemůže poznat tak, jak On zná jeho – pak právě tehdy může dojít k něčemu nepředstavitelnému. Ale takovému naprostému obnažení lidské duše v modlitbě asi dokážeš zabránit – také proto, že ani lidé po něm netouží tolik, jak si myslí. Vždyť oni vědí, že by mohli „dostat více, než si přálí“!

Líbá Tě Tvůj strýc Zmarchrob

V New Yorku zvítězila Koalice

Letos poprvé volili také Češi a krajané v zahraničí. Zde se nejúspěšnější stranou stala Koalice, která se v České republice propadla až na čtvrté místo. K volbám v New Yorku se zaregistrovalo 173 lidí, ale nakonec přišlo volit o něco méně: 138 - a hlasy dali s velkou převahou koalici. Koalice dostala 48,6 procenta. Na druhém místě je Občanská demokratická strana, která získala 23 procent a potom je až s větším odstupem sociální demokracie.

Peru 2002 (moje první návštěva jižní polokoule)

Volejbal je sport, který je mojí vášní. Brzy po příjezdu do New Yorku jsem našel partu lidí v Sokole NY s kterými pravidelně trénuji a snažíme se hrát i soutěž. Tam jsem také potkal přátele, kteří nejenom hrají volejbal, ale podnikají cesty do hor. Občas mě pozvali na skály blízko New Paltz.

Aby se však realizoval můj dávný sen vidět Andy na vlastní oči, neměli nic proti tomu, abych s nimi jel na malou horolezeckou výpravu do oblasti druhé nejvyšší hory v Americe Huascarán (6768 m) v Peru, kterou plánovali už několik let. Střediskem této oblasti je stoticícové město Huaraz, které leží ve výšce 3060m.

Abych vám řekl pravdu, když jsme pomalu začali plánovat cestu do Peru, dlouho jsem nevěřil, že se tam skutečně dostaneme. Až když už byly koupené letenky, sen se pomalu stával skutečností.

V neděli 16. června brzy ráno jsme přistáli v Limě, hlavním městě Peru. Lima má 8 mil. obyvatel, je to skoro jedna třetina všech obyvatel Peru. Poprvé jsem navštívil tzv. zemi třetího světa. Pohled na chatrče na okraji města na rozdíl od upraveného středu byl skličující. „Slums“ – pojem, který jsem znal jen z televize, byl živě přede mnou. I když je Lima blízko moře, kolem dokola je poušť.

Čím více jsme se blížili k horám tím více přibývalo zeleně a i když chaloupky kolem cesty nebyly o nic lepší než blízko Limy, přece jenom tam byly stromy a voda.

Přehoupli jsme se přes sedlo vysoké 4000 m a pomalu klesali do Huarazu.. Na obzoru jsme zpozorovali první hory pokryté věčným sněhem. Údolí, ve kterém leží Huaraz, se také nazývá „Peruánské Švýcarsko“ a odděluje Bílé a Černé Kordillery. Po ubytování v hotelu jsme ihned pocítili nadmořskou výšku, ale také nás uchvátil úžasný pohled na okolní hory.

Druhý den, v pondělí ráno, jsme se vydali na cestu do základního tábora. Pronajmuté auto s námi projíždělo údolím kolem vesniček rozestých na strmých úbočích velehor. Dole kaktusy, nahoře věčný sníh. Udělali jsme malou zastávku ve vesnici Yungay pod horou Huscarán. V několika minutách roku 1970 se celá vesnice octla pod lavinou sněhu, která se utrhla z hory následkem největšího zemětřesení poslední doby. Zahynulo tady 3000 lidí. Desetitisíce lidí tehdy v této oblasti zemřely, město Huaraz bylo z poloviny srovnané se zemí. Dodnes zde staví novou katedrálu. Cesta do základního tábora se pak vinula nahoru strmým údolím. Další zastávku jsme měli u pomníku československých horolezců. Zemětřesení onoho roku 1970 bylo osudné také pro ně. Kamenná a sněhová lavina pochovala celý základní tábor v němž zahynulo 15 našich špičkových horolezců. Sloužil jsem zde za ně a za všechny odvážné horolezce mši svatou.

Konečně jsme dorazili do základního tábora ve výšce kolem 4000 m. Obklopovala nás nádherná příroda. Druhý den jsme počkali na osly, kteří nám pomohli přepravit naše batohy do druhého tábora ve výšce 4600 m. Nebe bylo blíž, ale kyslíku ubývalo a přibývalo bolení hlavy a únava. Další den byl rozhodující pro výstup na horu Pisco (5800m) severovýchodně od Huascaránu. Vstávali jsme ráno ve dvě hodiny. Ve tři hodiny jsme vyrazili na cestu. Asi po dvou hodinách cesty jsem to musel

vzdát. Nevydržel jsem tempo a pravděpodobně bych stejně na horu nevystoupil. Pomalu jsem se vracel do základního tábora. Ze sedmi, kteří ráno vyrazili, nakonec horu zdolali čtyři. Pozdě odpoledne se vraceli unavení, ale šťastní dolů. Příští den jsme sestoupili zpět do dolního tábora. Naše skupina z New Yorku – Honza, Tamara a já – jsme museli už odjet, protože na celý výlet jsme měli jenom jeden týden. Ostatní se připravovali na vrcholy Alpamayo a Huascarán. Vrátili jsme se zpět do Huarazu, nakoupili suvenýry a udělali malý výšlap kolem města. Malé děti na nás pokřikovaly „gringo, gringo“ (běloch, cizinec) a některé chtěly prodat drobné výrobky nebo žebraly. Pomalu se náš výlet blížil ke konci. Autobus, který nás vezl zpátky do Limy trochu zdramatizoval závěr, když po několika kilometrech uprostřed hor neustále chrlil vodu z úplně proděravěného chladiče. Peruánští fidiči si však uměli poradit a s malým zpožděním jsme dorazili do Limy. Po důkladné prohlídce na letišti jsme v pořádku doletěli až domů do NY. Nelze popsat v tomto krátkém článku, kolik krásy jsme viděli. Prostě se to musí prožít. Chci poděkovat Bohu za to krásné stvoření, které člověku daroval. Mé díky také patří přátelům, kteří mě vzali s sebou

Fr. Antonín

Mínutové nesmysly (One Minute Nonsense)

Anthony de Mello, SJ (pokračování)

Jeden šálek kávy - jedna myšlenka

Některým žákům dělalo starosti, že Mistr jako by se jen málo staral o to, zda lidé věří či nevěří v osobního Boha.

Jednou jim citoval větu, jež se měla stát jeho oblíbeným rčením. Pocházela z deníku generálního tajemníka OSN Daga Hammarskjölda:

„Bůh nezemře v den, kdy přestaneme věřit v osobní božstvo, ale my zemřeme v den, kdy naše životy přestanou být osvětlovány a každodenně obnovovány ustavičnou září *zázraku*, jehož zdroj je mimo naše veškeré chápání.“

Turista řekl: „Lidé ve tvé zemi jsou chudí. Nikdy však nevypadají ustaraně.“

Mistr řekl: „To je proto, že se nikdy nedívají na hodinky.“

Pod ochranou Boha

Drtivá většina Američanů je pro zachování slov o národu "pod ochranou Boha" v přísaze na vlajku, denně opakovanou hlavně školáky. Vyplývá to z průzkumu veřejného mínění zveřejněného americkým časopisem Newsweek. Podle průzkumu 87 procent Američanů chce zachovat stejnou větu, 54 procent si myslí, že by vláda se neměla vyhýbat propagaci náboženství a 60 procent se domnívá, že je pro stát a národ dobré, že politikové vyjadřují ve svých projevech víru v Boha.

Oznámení úmrtí

S velkým zármutkem Vám oznamuji, že můj manžel **FRANK ANTHONY LA GRECA** nás navždy opustil v neděli 9. června 2002 po delší nemoci. Všichni ho postrádáme a prosíme Vás abyste mu věnovali vzpomínku a modlitbu. Jménem celé rodiny Vám děkuji.

Jiřina Kvapilová – La Greca, manželka.

Dne 9. června 2002 zemřel **ARCH. KAREL ZEDNÍČEK**. Jeden ze spolubudovatelů naší národní kapli ve Washingtonu D. C. Odpočinutí lehké ať mu dá všemohoucí Bůh, a světlo věčné ať mu svítí.

Mše svaté od 1. července do 31. srpna 2002

DATUM	ÚMYSL	DÁRCE
04-Jul-02	Za zemřelou Zdenku Paličkovou	Mirka Jurník
05-Jul-02	Za krajanskou rodinu	
06-Jul-02	Za zomrelé Jozefa a Helenu Uváčik	rodina Jelinkova
07-Jul-02	Za rodiče Krupkovy a Flamíkovy	rodina Krupkova
08-Jul-02	Za Lidušku Bělejovou	Martin a Libuše Královi
10-Jul-02	Za Karla Bulíře	Martin a Libuše Královi
11-Jul-02	Za živou rodinu Sedleckých	Lucie Chytilová
12-Jul-02	Za zemřelou rodinu Scheinostovu	Lucie Chytilová
13-Jul-02	Za zom. Jozefa Čápoša a živú manželku Máriu Čápošovu	rodina Jelinkova
14-Jul-02	Za Marii Hromádkovou	Blažena Stránská
15-Jul-02	Za krajanskou rodinu	
17-Jul-02	Za zemřelou Zdenku Paličkovou	rodina Kratka
18-Jul-02	Za zdraví a Boží ochranu pro všechny přátele z naší jedné rodiny	rodina Kratka
19-Jul-02	Za Mariu Imrich a děti Michtařík.	Mary Michtařík
20-Jul-02	Za Zdenku Paličkovou	rodina Bláhova
21-Jul-02	Na poděkování Pánu Bohu	Ružena Bunžová
22-Jul-02	Za živou a zemřelou krajanskou rodinu	Milada Hanák
24-Jul-02	Za zemřelého Frank Anthony La Greca	Jirina Kvapilova - La Greca
25-Jul-02	Za rodiče Franka a Antonii Krenčíkovy	syn Frank Krenčík
28-Jul-02	Za živou a zemřelou rodinu Poláškovu	rodina Tomečková
29-Jul-02	Za zemřelého MUDr. Petra Markalouse	J. Ministr a M. Kašpar
01-Aug-02	Za zemřelou rodinu Chytilovu	Lucie Chytilová
02-Aug-02	Za zemřelou rodinu Kratochvílovu	Lucie Chytilová
03-Aug-02	Za rodinu Urbanovu	Růžena Kankrlík
04-Aug-02	Za Mariu a Michala Sikorjakovy	Rodina Sikorjakova
05-Aug-02	Za rodinu Urbančíkovu	Růžena Kankrlík
07-Aug-02	Za Jerryho Kankrlíka	Růžena Kankrlík
11-Aug-02	Za Filomenu Bačíkovu, sestry a rodiče	rodina Tomečková
12-Aug-02	Za Jaroslava Stranskeho	Blažena Stránská
18-Aug-02	Za zemřelou Jolanu Pongovu	Jan Pongo
25-Aug-02	Za oběti teroristického útoku 11. září 2001	Československý klub Manhasset
29-Aug-02	Za MUDr. Jiřího Skrhy	Jiřina Vida

Děkujeme za příspěvek na tisk Zvonu:

V minulém období přispěli:

Dr. Eli Rajec

Blahopřejeme k narozeninám:

V měsíci srpnu slaví narozeniny:

Heda Krátká 1. srpna, Michelko Krupka Janík 4. srpna, Frank Křenčík 5. srpna, Šárka roz. Králová 8. srpna, Josephine Orgon 9. srpna, Jan Hlinka 10. srpna, Jakub Hnízda 12. srpna, Joseph Sedláček 17. srpna, Pavlík Tydlitát 17. srpna, Petr Křenčík 18. srpna.

Krajanské bohoslužby každou neděli v 10.30, v dolním kostele u Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave). Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté.

Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.

Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.)

Adresa českého kněze: P. Antonín Kocurek, PO Box 387, Roslyn NY 11 576

Tel/Fax: (516) 625 2682 E-mail: anthony57@msn.com <http://www.czechia.com/zvon>

ZVON

ST.MARY'S
PO BOX 387
ROSLYN NY 11576

NON- PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE PAID
ROSLYN NY 11576
PERMIT NO 54

Mr. & Mrs. Jiri Hnizda
3185 Teapot Dome Dr
Manchester MD 21102-1206

